

byly odloženy ve smyslu tohoto vládního nařízení. To vymáhající věřitelka přesně nerozeznává, neboť se dovolává jen prvního z exekučních návrhů (ze dne 5. dubna 1934) a uvádí ve stížnosti jenom povšechně úroky a jiné příslušenství, navrhuje přisouzení »úroků z prodlení ode dne 1. července 1932 v pořadí s jistinou«, dále pak »požární prémie 154.50 K a výloh 121.50 K v pořadí jistoty«. Tyto nároky nelze zjistiti porovnáním s přihláškou. Stížnosti nelze tedy již z těchto důvodů vyhověti, takže v souzené věci nebylo třeba uvažovati o tom, zda se předpis § 8 vládn. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. týká i lhůty, která se podává z ustanovení § 216, odst. 2 ex. ř. a § 12 vládn. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n.

Čís. 17340.

Nebyl-li vykonatelný platební výměr okresní nemocenské pojišťovny vlastnoručně podepsán také starostou pojišťovny (jeho náměstkem), nýbrž opatřen jen vytištěným jménem těchto osob, nemůže býti exekučnímu návrhu, opírajícímu se o takto věcně vadný exekuční titul, vyhověno.

Tuto vadu exekučního titulu nelze odstraniti postupem podle §§ 84, 85 c. ř. s. a musí k ní soud přihlížeti i v opravném řízení, třebas nebyla namítána.

(Rozh. ze dne 20. června 1939, R I 362/39.)

Prvý soud povolil okresní nemocenské pojišťovně v P. navrženou mobilární exekuci. Jako exekuční titul připojila vymáhající věřitelka k návrhu, opatřenému místo podpisu jen vytištěným jménem jejího starosty, svůj vykonatelný platební výměr, opatřený vedle podpisu vedoucího úředníka pojišťovny jen vytištěným jménem jejího starosty. Exekuční titul zněl na Dr. Jana Č. »co nabyvatele Břetislava H., divadlo A.«. V rekursu do usnesení povolujícího exekuci namítl Dr. Jan Č., advokát v P., že osoba povinného není z exekučního titulu zřejmá (§ 7 ex. ř.) a že návrh vymáhající strany na povolení exekuce není podepsán starostou pojišťovny, nýbrž jen opatřen vytištěným jeho jménem. Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce. Důvody: Nedostatek vlastnoručního podpisu starosty vymáhající strany na žádosti za povolení exekuce a na žádosti za opětný výkon není vadou formy podání, která by bránila řádnému jeho úřednímu vyřízení (§§ 84 c. ř. s.) a je nerozhodné, že snad není zákonem zakázán (§ 175 zák. o soc. poj.) postup, aby podpis starosty pojišťovny opatřen byl tiskem nebo faksimilem (srov. Věstník ústř. soc. pojišťovny II., str. 265), je-li podpis starosty tiskem nebo faksimilem dokonce přípustný i na výměrech a doložkách vykonatelnosti podle § 175 zák. o soc. pojištění (srov. Věstník VI. str. 10), ač přece tu jde již o listinu, požívající průvodnosti ve smyslu § 292 c. ř. s. Přisvědčiti jest však rekursu potud, že na základě předloženého výměru neměla být povolena exekuce, ježto osobu dlužníka

s plnou určitostí z výměru seznati nelze. Výměr směřuje proti povinnému: »Dr. Č. Jan co nabyvatel Břetislava H., divadlo A.« a proti takto označené povinné straně směřuje i exekuce. Je tedy označení povinného zcela zmatené a nesrozumitelné. Největší určitost exekučního titulu je pojmovou podmínkou povolení exekuce (§ 7 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

S hlediska § 7 ex. ř. není závady ani co do osoby povinné strany, protože z exekučního titulu jest zřejmo, proti komu čelí. Určitosti označení povinného nebrání ani dodatek připojený ke jménu povinného, když z poukazu na předpis § 171 zák. o soc. poj. dodatek ten jen naznačuje, že jde právě o případ v řečeném zákonném ustanovení upravený. Zda stěžovatel jest skutečně povinen vymáhanou částku z důvodu § 171 zák. o soc. poj. zaplatiti, nemůže býti v tomto řízení ovšem řešeno. Než přesto nelze exekučnímu návrhu vyhověti. V rekursu do usnesení prvního soudu poukázal povinný též na to, že exekuční návrh není podepsán starostou vymáhající strany, protože vytištěné jeho jméno na návrhu nenahraňuje jeho podpis. Tento nedostatek vykazuje však též exekuční titul, o který se exekuční návrh opírá. K tomuto nedostatku exekučního titulu musí soud přihlídnouti i v opravném řízení, neboť nejde tu jen o formální vadu exekučního titulu, kterou by bylo lze odstraniti postupem podle §§ 84, 85 c. ř. s., nýbrž o samu jeho věcnou vadu, jež zabraňuje tomu, aby byla na základě jeho exekuce povolena a vedena. Také oběžník Ústřední sociální pojišťovny, uveřejněný v jejím věstníku roč. VI., str. 10 a násl., jež uvádí napadené usnesení, výslovně stanoví, že vykonatelné platební výměry a veškerá ostatní soudní podání musí býti opatřena vlastnoručními podpisy starosty (nikoliv faksimilem nebo jeho tištěným jménem) a vedoucího úředníka. To také doporučil již oběžník, uveřejněný ve Věstníku Ústřední sociální pojišťovny roč. II., str. 265.

Čís. 17341.

Na právo zpětné koupě (§ 1070 obč. zák.) nelze vésti exekuci.

(Rozh. ze dne 20. června 1939, R I 366/39.)

První soud povolil vymáhajícímu věřiteli podle návrhu exekuci zabavením a příkázáním práva zpětné koupě příslušejícího povinné straně k nemovitosti č. k. . . . Rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Jde o to, zda jest přípustné vésti exekuci na knihovně vložené právo zpětné koupě povinné strany resp. na její nárok na vydání nemovitostí z tohoto práva zpětné koupě plynoucí. Otázku tu jest zodpověděti záporně. Předpokladem výkonu exekuce na práva jest, že